

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายในการคุ้มครองสิทธินักปรับปรุงพันธุ์พืช ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ. 2542

การพัฒนาปรับปรุงพันธุ์พืชเป็นกิจกรรมที่เคียงคู่กับมนุษย์มาตั้งแต่ยุคอดีตกาล อาจกล่าวได้ว่า เมื่อมนุษย์รู้จักการนำพืชมาใช้ประโยชน์ก็ได้เริ่มมีการพัฒนาปรับปรุงพันธุ์พืชนับแต่นั้นเป็นต้นมา แต่เดิมการปรับปรุงพันธุ์พืชเป็นไปด้วยวิธีการที่ไม่สลับซับซ้อนมากนัก เช่น ด้วยการนำเอาพันธุ์พืชในสายพันธุ์ที่ใกล้เคียงกันมาผสมข้ามสายพันธุ์ โดยมุ่งหมายว่าจะได้มาซึ่งสายพันธุ์ใหม่ที่มีคุณสมบัติดีขึ้นกว่าเดิม แต่การปรับปรุงพันธุ์พืชด้วยวิธีการเช่นนี้ต้องใช้เวลานานในการควบคุมคุณสมบัติของพันธุ์พืชให้เป็นไปตามที่ต้องการ ซึ่งนับเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาปรับปรุงพันธุ์พืช

ในปัจจุบันการพัฒนาปรับปรุงพันธุ์พืชเป็นกิจกรรมที่ทำกันทั้งโดยนักวิทยาศาสตร์และเกษตรกร จึงเกิดแนวความคิดในการให้ความคุ้มครองแก่พันธุ์พืชต่างๆ ที่ได้รับการพัฒนาปรับปรุงพันธุ์ให้มีคุณสมบัติดีขึ้น เพื่อช่วยส่งเสริมให้มีการคิดค้นทดลองนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการปรับปรุงพันธุ์พืชและช่วยให้การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรชีวภาพเป็นไปอย่างยั่งยืน

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีทรัพยากรทางชีวภาพที่สมบูรณ์ การอนุรักษ์และคุ้มครองพันธุ์ต่างๆ นั้นก็เริ่มมีความสำคัญมากขึ้น เพราะประเทศไทยมักใช้พืชสมุนไพรต่างๆ มาทำเป็นยารักษาโรค โดยจะเห็นได้จากในอดีตพันธุ์พืชของไทยทุกชนิดจะถูกนำมาทำการทดลอง/วิจัย และเมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไปพันธุ์พืชต่างๆ นั้นก็ถูกนำมาปรับปรุง คัดค้น เพื่อทำพืชที่มีความแข็งแรงต้านทานแมลงซึ่งมีประสิทธิผลเพิ่มมากขึ้น และต่างประเทศยังเข้ามาศึกษาพันธุ์พืชของไทยเพื่อใช้ในการพัฒนาเป็นอาหารต่างๆ อีกด้วย

แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่แต่ประเทศไทยเท่านั้นที่มีการอนุรักษ์หรือคุ้มครองพันธุ์พืชต่างๆ ประเทศอื่นทั่วโลกก็ให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์คุ้มครองพันธุ์พืชต่างๆ ในประเทศของตนเอง โดยเฉพาะประเทศที่เป็นภาคีสมาชิกของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ จะต้องปฏิบัติตามข้อตกลงภายใต้อนุสัญญานั้น โดยการให้ความคุ้มครองทรัพยากรชีวภาพภายในประเทศของตนเอง

ประเทศไทยซึ่งเป็นหนึ่งในภาคีสมาชิกของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ก็ได้มีการออกกฎหมายขึ้นมาเพื่ออนุรักษ์ และคุ้มครองพันธุ์พืชต่างๆ ภายในประเทศไว้

ให้เป็นไปตามข้อตกลงของอนุสัญญาดังกล่าว แต่ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะออกกฎหมายมาควบคุมดูแลพันธุ์พืชเป็นการเฉพาะแล้วก็ยังเกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย เกิดช่องว่างของกฎหมายในการคุ้มครองดูแลพันธุ์พืชอยู่ดี

จากการที่ผู้เขียนได้ศึกษาถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองพันธุ์พืชของประเทศไทยและของต่างประเทศแล้วนั้น ผู้เขียนพบสภาพปัญหาทางกฎหมายในการคุ้มครองพันธุ์พืชและสิทธินักปรับปรุงพันธุ์พืชอยู่บางประการ โดยปัญหาต่างๆ เหล่านี้มีดังนี้

4.1 ปัญหาเกี่ยวกับบทนิยามของนักปรับปรุงพันธุ์พืช

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ. 2542 มาตรา 3 ได้กำหนดนิยามของนักปรับปรุงพันธุ์พืชหมายถึงบุคคลใดบ้าง กล่าวคือ ผู้ซึ่งทำการปรับปรุงพันธุ์ หรือพัฒนาพันธุ์จนได้พันธุ์พืชใหม่ และให้ความหมายรวมถึงนายจ้างหรือผู้ว่าจ้างของบุคคลที่กล่าวมา ทั้งนี้ จากการนิยามดังกล่าวข้างต้นบทบัญญัติดังกล่าวมิได้ให้ความหมายรวมไปถึงทายาทของผู้ซึ่งทำการปรับปรุงพันธุ์ หรือทายาทของนายจ้างหรือผู้ว่าจ้าง ซึ่งหากบุคคลนั้นเสียชีวิตระหว่างอยู่การดำเนินการขอจดทะเบียนพันธุ์พืช

เมื่อพิจารณานิยาม “นักปรับปรุงพันธุ์พืช” ดังกล่าว จึงมีประเด็นที่ควรพิจารณาว่านักปรับปรุงพันธุ์พืชนั้น อาจรวมถึงทายาทของผู้ซึ่งทำการปรับปรุงพันธุ์ หรือทายาทของนายจ้างหรือผู้ว่าจ้างได้หรือไม่

ประเทศญี่ปุ่น เป็นประเทศภาคีสมาชิกที่เข้าร่วมอนุสัญญาอุปอแล้ว โดยในกฎหมายพันธุ์พืชของญี่ปุ่นมีการกล่าวถึง ทายาทไว้ในส่วนของลูกจ้าง มาตรา 8 (3) ของกฎหมายคุ้มครองพันธุ์พืชและเมล็ดพันธุ์ไว้ว่า กรณีที่ลูกจ้างหรือผู้สืบทอดตำแหน่งได้รับการจดทะเบียนพันธุ์ซึ่งลูกจ้างตามหน้าที่ของตน นายจ้างหรือผู้สืบทอดทั่วไป จะได้รับสิทธิในการแสวงหาประโยชน์ที่ไม่ผูกขาดแต่เพียงผู้เดียวในความหลากหลายของพันธุ์

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า นิยามคำว่า นักปรับปรุงพันธุ์พืช ของประเทศไทยยังไม่ครอบคลุมไปถึงทายาทของผู้ปรับปรุงพันธุ์ เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและความไม่แน่นอนของชีวิต

ดังนั้น จึงเห็นควรแก้ไขมาตรา 3 พระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ. 2542 ให้สามารถให้ความคุ้มครองถึงทายาทของผู้ปรับปรุงพันธุ์ หรือนายจ้างของบุคคลดังกล่าวด้วย เพื่อเป็นแนวทางในการตีความประกอบการพิจารณาใช้มาตรการดังกล่าวต่อไป

4.2 ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการคุ้มครองพันธุ์พืช

เนื่องจากกฎหมายคุ้มครองพันธุ์พืชเป็นระบบสิทธิบัตรที่ให้สิทธิแก่เจ้าของหรือผู้ทรงสิทธิบัตรแต่เพียงผู้เดียวที่จะทำการหรือดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับสิทธิบัตรของตนได้ ภายใต้อายุเวลาที่กฎหมายสิทธิบัตรให้ความคุ้มครอง หากผู้ใดกระทำละเมิดหรือทำการฝ่าฝืน เช่น นำเอาการประดิษฐ์ หรือผลิตภัณฑ์อย่างเดียวกันไปใช้ จำหน่าย จ่าย โอน หรือผลิต ก็ถือเป็นการละเมิดสิทธิบัตร อันถือเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมาย

การให้ความคุ้มครองพันธุ์พืชด้วยระบบสิทธิบัตรทำให้ประเทศไทยมีสิทธิในการผลิตส่งออก จำหน่ายไปยังต่างประเทศ มีสิทธิที่จะกีดกันบุคคลอื่นไม่ให้ใช้ประโยชน์จากพันธุ์พืชที่ได้รับการคุ้มครองสิทธิบัตร ดังนี้ หากสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) นำเอาการประดิษฐ์คิดค้นที่ทำให้เกิดความแตกต่างของพันธุ์พืชไปจดสิทธิบัตรก็สามารถกีดกันบุคคลอื่นมิให้ใช้ประโยชน์ได้ภายในอายุของสิทธิบัตร

เมื่อพิจารณากฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองพันธุ์พืชของประเทศสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นพบว่า สหรัฐอเมริกาได้กำหนดอายุความคุ้มครองพันธุ์พืชทั่วไปไว้ 20 ปีนับจากวันออกหนังสือจดทะเบียน หากเป็นต้นไม้หรือไม้เถาไม้เลื้อย จะมีอายุความคุ้มครอง 25 ปีนับจากวันออกหนังสือจดทะเบียน ส่วนกฎหมายคุ้มครองพันธุ์พืชของญี่ปุ่นก็กำหนดอายุความคุ้มครองพันธุ์พืชทั่วไป 20 ปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับจดทะเบียน และไม้ยืนต้นจะมีอายุความคุ้มครอง 25 ปีนับตั้งแต่วันที่ได้รับจดทะเบียน ซึ่งทั้งสองประเทศที่กล่าวมานั้นล้วนให้ความคุ้มครองพันธุ์พืชที่มีอายุคุ้มครองที่เป็นบรรทัดฐานเดียวกัน

แต่เมื่อได้ศึกษากฎหมายคุ้มครองพันธุ์พืชของไทยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ. 2542 พบว่า มาตรา 31 ได้กำหนดขอบเขตระยะเวลาของการให้ความคุ้มครองพันธุ์พืชไว้ กล่าวคือ พืชที่ปลูกจากส่วนขยายพันธุ์ภายในเวลาไม่เกินสองปี มีอายุการคุ้มครอง 12 ปีนับตั้งแต่วันที่ออกหนังสือจดทะเบียน ส่วนพืชที่ปลูกจากส่วนขยายพันธุ์ในเวลาที่เกินกว่าสองปี มีอายุการคุ้มครอง 17 ปีนับตั้งแต่วันที่ออกหนังสือจดทะเบียน และพืชที่ใช้ประโยชน์หลังจากปลูกจากส่วนขยายพันธุ์ในเวลาที่เกินสองปี มีอายุการคุ้มครอง 27 ปีนับตั้งแต่วันที่ออกหนังสือจดทะเบียน ภายหลังจากครบกำหนดระยะเวลาการคุ้มครองแล้ว บุคคลอื่นสามารถนำพันธุ์พืชไปปรับปรุง หรือพัฒนาต่อไปได้ โดยไม่ถือเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ปรับปรุงพันธุ์พืช

ในประเด็นระยะเวลาการให้ความคุ้มครองพันธุ์พืช ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การให้ความคุ้มครองพันธุ์พืชตามกฎหมายสหรัฐฯ ญี่ปุ่น และไทยล้วนเป็นการให้ความคุ้มครองแบบจำกัด

ระยะเวลา มิได้เป็นการให้ความคุ้มครองตลอดไป ซึ่งสอดคล้องกับหลักเกณฑ์พื้นฐานของการคุ้มครองพันธุ์พืช (UPOV) แม้ภายในระยะเวลาดังกล่าวจะสามารถรักษาและป้องกันผลประโยชน์แก่นักปรับปรุงพันธุ์พืชได้ระดับหนึ่ง ทั้งเป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักวิจัยในการพัฒนาหรือต่อยอดองค์ความรู้ เพื่อประโยชน์แก่เศรษฐกิจของประเทศชาติ แต่อย่างไรก็ตาม แต่ละประเทศก็มีระยะเวลาการให้ความคุ้มครองที่ไม่เท่ากัน ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความได้เปรียบหรือเสียเปรียบได้ในประเทศนั้น ๆ

ปัจจุบันกฎหมายคุ้มครองพันธุ์พืช มาตรา 31 พระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ. 2542 หากแก้ไขระยะเวลาการให้ความคุ้มครองจากเดิม สำหรับกรณีพืชที่ปลูกจากส่วนขยายพันธุ์ภายในเวลาไม่เกินสองปี ให้มีอายุ 12 ปี และสำหรับพืชที่ปลูกจากส่วนขยายพันธุ์ในเวลากว่าสองปี ให้มีอายุ 17 ปี แล้วแต่กรณี เป็นให้มีอายุ 20 ปี สำหรับพืชทั่วไป และ 25 ปี สำหรับไม้ยืนต้นและไม้เถา ยืนต้น เพื่อคุ้มครองสิทธินักปรับปรุงพันธุ์พืชนั้น จะเป็นการคุ้มครองบรรษัทข้ามชาติ/ส่งผลกระทบต่อเกษตรกรหรือไม่

ผู้วิจัยเห็นว่า เมื่อมีการแก้ไขระยะเวลาการคุ้มครองพันธุ์พืชของไทย จะทำให้กฎหมายคุ้มครองพันธุ์พืชของไทย มีความเป็นมาตรฐานสากลระหว่างประเทศ และส่งเสริมให้อุตสาหกรรมเมล็ดพันธุ์ของไทยเป็นสากล เป็นที่ยอมรับของต่างประเทศ ทำให้เกิดการแข่งขันในการพันธุ์มากขึ้นและไม่ก่อให้เกิดความได้เปรียบหรือเสียเปรียบในระยะเวลาคู่ครองพันธุ์พืช เช่น หากคนชาติของประเทศสหรัฐอเมริกาหรือญี่ปุ่นมาขึ้นของจดทะเบียนพืชพันธุ์ใหม่ที่ประเทศไทย หรือในทางกลับกันคนไทยไปขึ้นของจดทะเบียนพืชพันธุ์ใหม่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาหรือญี่ปุ่น แล้วทั้ง 3 ประเทศมีอายุการคุ้มครองพันธุ์พืชที่เหมือน/ใกล้เคียงกัน ย่อมทำให้แต่ละประเทศไม่มีความเหลื่อมล้ำ/เสียเปรียบในเรื่องของอายุการคุ้มครอง เมื่อไม่มีความเหลื่อมล้ำ / เสียเปรียบในเรื่องของการคุ้มครองแล้ว ต่างประเทศเข้ามาของจดทะเบียนพืชพันธุ์ใหม่มากขึ้นก็จะเกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลของเมล็ดพันธุ์มากขึ้น ซึ่งอาจจะส่งผลให้อุตสาหกรรมเมล็ดพันธุ์ของไทยมีการพัฒนาต่อไป และส่งผลให้เศรษฐกิจของไทยดีขึ้นอีกด้วย

4.3 ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองชั่วคราวระหว่างการจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่

ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองชั่วคราวระหว่างการจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่ ภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ. 2542 มาตรา 61 เมื่อพันธุ์พืชใหม่อยู่ระหว่างการจดทะเบียน แล้วมีบุคคลใดฝ่าฝืนสิทธิของผู้ทรงสิทธิในพันธุ์พืชใหม่หรือผู้ทรงสิทธิในพันธุ์พืชพื้นเมืองเฉพาะถิ่น ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ฝ่าฝืนชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ทรงสิทธิตามสมควร โดยคำนึงถึง

ความร้ายแรงของความเสียหาย รวมทั้งการสูญเสียผลประโยชน์และค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการบังคับตามสิทธิของผู้ทรงสิทธิ¹ แต่ไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าต้องจดทะเบียนให้เสร็จภายในระยะเวลาเท่าใด

ภายใต้อนุสัญญาอุโปฟ 1991 ที่แก้ไขใหม่ได้ขยายขอบเขตของสิทธิในการคุ้มครองให้กว้างขึ้น ผู้ทรงสิทธิจะมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองสิทธิตั้งแต่การยื่นคำขอ หรือการตีพิมพ์คำขอ การคุ้มครองจนถึงการได้รับสิทธิ ตามที่ได้กล่าวข้างต้น ซึ่งถูกกำหนดไว้ในอนุสัญญาอุโปฟ 1991 มาตรา 13² อาจกล่าวได้ว่า มีการขยายขอบเขตของสิทธิของผู้ทรงสิทธิให้กว้างขึ้น โดยผู้ทรงสิทธิจะมีสิทธิเด็ดขาดในอันที่จะกีดกันผู้อื่นมิให้นำเอาส่วนที่ใช้ในการขยายพันธุ์ของพืชไปใช้ประโยชน์ทั้งในทางพาณิชย์ และในการเพาะปลูกรวมทั้งมีสิทธิห้ามการส่งออก นำเข้า หรือเก็บรักษาส่วนที่ใช้ในการขยายพันธุ์ของพืช เพื่อการจำหน่ายหรือเพื่อการเพาะปลูก นอกจากนี้สิทธิของนักปรับปรุงพันธุ์พืช ยังรวมไปถึงสิ่งที่เกี่ยวเนื่องหรือผลผลิตของพืช รวมถึงพืชทั้งต้น และส่วนต่าง ๆ ของพืชที่ได้จากการนำส่วนขยายพันธุ์ของพันธุ์คุ้มครองไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตจะต้องขออนุญาตจากนักปรับปรุงพันธุ์ ขยายการคุ้มครองไปยังผลผลิตและผลิตภัณฑ์

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายสิทธิบัตรประเทศของสหรัฐอเมริกาพบว่า ได้มีมาตรการยื่นคำขอรับสิทธิบัตรชั่วคราวได้ โดยคำขอรับสิทธิบัตรสามารถยื่นขอถือสิทธิย้อนหลังภายในประเทศได้ โดยผู้ขอรับสิทธิบัตรสามารถยื่นรายละเอียดการพัฒนาหรือปรับปรุงพันธุ์พืชภายใน 12 เดือนนับแต่วันยื่นคำขอและสามารถขอถือสิทธินับวันย้อนหลังได้ คำขอรับสิทธิบัตรที่ยื่นจะได้รับการประกาศโฆษณาภายใน 18 เดือนนับแต่วันยื่นคำขอรับสิทธิบัตร³

¹ มาตรา 61 บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนสิทธิของผู้ทรงสิทธิในพันธุ์พืชใหม่หรือผู้ทรงสิทธิในพันธุ์พืชพื้นเมือง เฉพาะถิ่นตามมาตรา 33 หรือมาตรา 47 แล้วแต่กรณี ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ฝ่าฝืนชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ทรงสิทธิจำนวนที่ศาลเห็นสมควร โดยคำนึงถึงความร้ายแรงของความเสียหาย รวมทั้งการสูญเสียผลประโยชน์และค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการบังคับตามสิทธิของผู้ทรงสิทธิด้วย.

² Article 13 - Each Contracting Party shall provide measures designed to safeguard the interests of the breeder during the period between the filing or the publication of the application for the grant of a breeder's right and the grant of that right. Such measures shall have the effect that the holder of a breeder's right shall at least be entitled to equitable remuneration from any person who, during the said period, has carried out acts which, once the right is granted, require the breeder's authorization as provided in Article 14. A Contracting Party may provide that the said measures shall only take effect in relation to persons whom the breeder has notified of the filing of the application.

³ กรมทรัพย์สินทางปัญญา. (2559). *กฎหมายสิทธิบัตรการประดิษฐ์ สหรัฐอเมริกา*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://www.ipthailand.go.th/th/ทรัพย์สินทางปัญญาไทย/ทรัพย์สินทางปัญญาต่างประเทศ/กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาของต่างประเทศ/item/กฎหมายสิทธิบัตรการประดิษฐ์-สหรัฐอเมริกา.html>. [2566, 2 พฤษภาคม]

ซึ่งการคุ้มครองชั่วคราวระหว่างการจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่นี้เป็นกรณีที่ประเทศไทยยังไม่มีมาตรการคุ้มครองชั่วคราวที่ระบุชัดเจนระหว่างการจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่ ในการคุ้มครองสิทธิชั่วคราวของสิทธิว่า ระหว่างการจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่นั้น หากมีบุคคลใดนำการปรับปรุงพันธุ์พืชที่ผู้คิดค้น ไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ปรับปรุงก่อนจะมีผลกระทบ/เสียดังข้อมูลของผู้ปรับปรุงพันธุ์พืช

ตัวอย่าง เช่น นาย ก. ย้ายถิ่นคำขอจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่ ระหว่างการจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่นั้น นาย ข. ได้นำเอาข้อมูลทีนาย ก. ได้คิดค้น/ปรับปรุงพันธุ์พืชของนาย ก. ไปเปิดเผยต่อสาธารณชน โดยการพิมพ์ลงในวารสารพันธุ์พืช จากการกระทำดังกล่าวของนาย ข. ทำให้นาย ก. ไม่สามารถยื่นคำขอจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่ได้ เนื่องจากข้อมูลการคิดค้น/ปรับปรุงพันธุ์พืชของนาย ก. นั้น ถูกเปิดเผยต่อสาธารณชนแล้ว ถึงแม้ประเทศไทยจะมีการคุ้มครองชั่วคราวระหว่างการจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่ แต่ก็ได้มีการปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ซึ่งอาจจะส่งผลให้ไม่มีนักปรับปรุงพันธุ์พืชคนใดพัฒนาปรับปรุงพันธุ์พืชต่อไป เนื่องจากระหว่างรอการจดทะเบียนไม่ได้รับการคุ้มครองใดๆ เลยและการรอตรวจสอบข้อมูลระหว่างการจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่นั้นก็ใช้เวลานาน ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะให้มีแก้ไข โดยเพิ่มมาตรการคุ้มครองชั่วคราวระหว่างการจดทะเบียน โดยระบุชัดเจนว่า จะเริ่มการคุ้มครองชั่วคราวนับตั้งแต่ผู้ปรับปรุงพันธุ์พืชยื่นคำขอจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่ ตลอดจนกว่าจะมีการออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่

ผู้วิจัยเห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ. 2542 มาตรา 61 เมื่อพันธุ์พืชใหม่อยู่ระหว่างการจดทะเบียนผู้เป็นเจ้าของสิทธิ หรือผู้ทรงสิทธิมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในพันธุ์พืชที่ได้รับการคุ้มครองนั้น ตามอนุสัญญาอุยปอฟ 1991 มาตรา 13 โดยเพิ่มรายละเอียดของการเริ่มให้ความคุ้มครองผลประโยชน์ของนักปรับปรุงพันธุ์ตั้งแต่การยื่นคำขอจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่ ตลอดจนได้รับการจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่หรือออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนพันธุ์พืชใหม่โดยมาตรการดังกล่าวจะทำให้ผู้ทรงสิทธิได้รับผลประโยชน์ตอบแทนที่ยุติธรรม จากบุคคลใด ๆ ที่กระทำการละเมิดในช่วงเวลาดังกล่าว